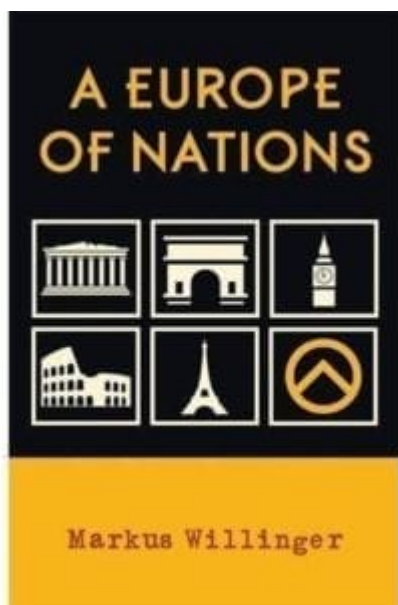

Markus Willinger – A Europe of Nations

Autor: F. Roger Devlin

Recenze knihy *A Europe of Nations* Markuse Willingera

Markus Willinger je letos dvaadvacetiletý rakouský politický spisovatel a aktivista. Loni nakladatelství Arktos vydalo německou, anglickou, francouzskou, italskou a švédskou verzi jeho prvotiny *Generace identity: Deklarace války generaci osmašedesátníků*, jejíž kladnou recenzi si můžete přečíst na stránkách Counter-Currents.

Jeho nejnovější kniha je stejně jako ta předchozí obžalobou současných vládnoucích evropských elit, psaná ve druhé osobě, jako by tyto lidi přímo oslovující – účinný nástroj polemiky. Ve 32 kapitolách vypočítává četné způsoby, kterými Evropská unie zrazuje zájmy národů, nad nimiž si osobuje vládu.

Můžeme začít s ekonomikou, jelikož vládcí EU přemýšlí takřka výhradně v ekonomické rovině – a s nepochopením vnímají ty ze svých poddaných, kteří tak nečiní: „Na jihu Evropy není práce? Pak by se Jihoevropané měli jednoduše přestěhovat na sever. Opustit své příbuzné, přátele, milované, domovy a kořeny.“

Tento naivní ekonomismus je vedl k domněnce, že jednotná měna zajistí jednotu a vnitřní smír. Pochopitelně došlo k pravému opaku. Díky své vysoké produktivitě musí nyní Německo doplácet na méně výkonné státy jižní Evropy a odměňovat je za jejich nižší produktivitu. Němci pochopitelně chtějí mluvit do využití svých, na Jih investovaných peněz. Vnímají přerozdělování jako parazitismus – Řekové pak zase jako zásah do vlastní suverenity. Obě strany mají pravdu.

Willingerovými slovy:

„...nic neprokázalo (evropské) jednotě horší službu než toto vnucení (jednotné měny). Jak už to často bývá, vynucená blízkost vedla k nedůvěře, zášti a konfliktům, napřed mezivládním a nakonec mezi celými národy. Musíme probudit národy z jejich transu a vyléčit z víry, že se za ně o všechno postará někdo jiný. Tuto víru, vládnoucí pasivitu dneška, musíme označit za jeden z hlavních důvodů zrychlujícího úpadku našeho kontinentu.“

Úzce ekonomistické myšlení také vysvětluje nadšení eurokratů pro TFTA, která by následkem nerovnoměrné velikosti zúčastněných nevyhnutelně vedla k přijímání rozhodnutí ovlivňující Evropany ve Washingtonu; rozhodnutí podle Evropany neuznávaných standardů; například „evropská ochrana spotřebitele bývá v USA často pokládána za narušování volného trhu.“ Konflikty jako ty spojené se zavedením eura se tedy rozšíří i přes Atlantik.

Vnímání lidských bytostí jako zaměnitelných jednotek výrobní kapacity leží i za obřími pošetilostmi typu pokusu integrovat Turecko do EU a řešit evropský demografický kolaps masovou imigrací.

„Kdyby bylo po vašem, Turecko a zřejmě i půlka severní Afriky by už dávno byly součástí Evropské unie. Příslušnost k civilizaci však nelze vyjednat ani ‚určit‘ dvojstrannou dohodou. Turecko do Evropy nepatří – a ani nechce. Po čem skutečně prahne, je rozšíření svého mocenského vlivu na náš kontinent. Při každém střetu svých zájmů s evropskými zeměmi by mohli Turci zmobilizovat pro svou věc místní muslimskou menšinu.“

Lze snadno pochopit, co táhne cizince do Evropy:

„Všimli si, že se zde nabízí ke zdědění bohatý světadíl s nezanedbatelnými příležitostmi k osobnímu obohacení. Bohatství Evropy však musí být znova a každý den vydobyto a vytvořeno lidmi Evropy. Pokud Evropané vymřou a Evropu osídlí lidé odjinud, její bohatství poklesne na úroveň, momentálně převládající v zemích jejich původu.“

Willinger odhaluje i argumentační klam *unáhleného zobecnění*. Jednotlivý Turek či Afričan často může vylepšit svou ekonomickou situaci přestěhováním do bohaté evropské země. Neznamená to však, že podobně může svou situaci vylepšit *neomezený počet* těchto lidí. Jak se úměrně s poklesem procenta etnických Evropanů jejich podíl zvyšuje, produktivní kapacita Evropy nevyhnutelně upadá.

Willinger také zdůrazňuje důležitý a často opomíjený bod: integrace či kulturní asimilace mimoevropských imigrantů – často chápána jako umírněnější alternativa multikulturalismu – ve skutečnosti šílenství započaté imigrací jen umocňuje:

„[Napřed] chcete, abychom se vzdali vlastních zemí ve prospěch cizinců, což je podle vás otevřené a tolerantní. Následně nutíte imigranty z Východu, aby se vzdali své kultury a hodnot, a byli jako my.“

Jedině deportace – čili teritoriální separace – je spravedlivým řešením: jak vůči imigrantům, tak Evropanům.

Náležitou odpovědí na demografický kolaps pochopitelně je „zdravá a pevná rodinná politika. Naše Evropa bude Evropou rodin. Znovu uzná rodinu za základ státu a obnoví její řádnou a ctěnou pozici.“

Eurokraté milují slovo „demokracie“, pravidelně se však proti demokratickým procedurám staví v momentě, kdy představují překážku jejich plánům: „Nenechali jste o Lisabonské smlouvě hlasovat žádnou zemi mimo Irska – a když Irové řekli ‚ne‘, jejich souhlas jste si koupili.“ Kdyby byl Willinger o něco starší, vzpomněl by si na podobnou situaci s Dánskem, které v roce 1992 neschválilo Maastrichtskou smlouvu. Vedení EU se referendům vyhýbá, kdykoliv je to jen možné:

„Velice dobře víte, že národy Evropy vaše postoje nesdílí. Právě proto nás o skutečně důležitých věcech nenecháte rozhodovat. Udělali jste z demokracie karikaturu a zbavili jste ji její podstaty – a teď si troufáte označovat své kritiky za nepřátele demokracie.“

Pro evropské vůdce představuje demokracie nejasně definovaný soubor „hodnot“, nikoliv proceduru určenou k rozhodování. Pokud 80% jejich ‚poddaných‘ odmítne něco, co sami pokládají za „demokratické“, nevidí v ironii a rozpor v prohlášení, že 80% jejich voličů není dostatečně demokratických. Když nedávno Švýcaři **hlasovali proti masové imigraci**, reagovalo vedení Unie pokusy zastrašit obyvatelstvo možností hospodářské odvety. Když se mluví o referendu o skotské nezávislosti, reagujete námitkami, byrokratickými překážkami a pravidly, jež je třeba úzkostlivě dodržovat. Ve skutečnosti šlo ale o dalekosáhlou, naprosto odpudivou snahu Skoty zastrašit a naplnit je strachem z toho, co by se mohlo stát, kdyby snad řekli „ano“. Co se stane, pokud tyto národy přijdou na chuť skutečné demokracii a nakonec se rozhodnou hlasovat o masové imigraci, nebo – hrůza hrůz! – dokonce o vás samotných?

Jedinou demokraticky zvolenou institucí EU zůstává Evropský parlament. Jde však o frašku – nerozhoduje se v tomto parlamentu, který

„...ostatně slouží spíš jako drahé odkladiště pro politiky, kteří došli na konec své produktivní domácí politické dráhy. Když se vámi ochraňované euro hroutilo, o jeho osudu nerozhodoval EP nebo Evropská Komise, ale německá a francouzská vláda.“

Ve Willingerově knize nalezneme i kapitoly o Rusku, ukrajinském konfliktu, společné evropské obranné politice, evropském náboženství, islámu, škodlivém vlivu americké popkultury, euroskepticismu ve Velké Británii, vzdělávací politice, zahraniční politice a mnohém dalším.

Do budoucna hledí s optimismem:

„Brusel nám stále vládne jedině proto, že jen eurokraté přišli s vizí sjednocení. Jakmile se však objeví alternativa, jejich prohnílá konstrukce se zhroutí do sebe a ztratí veškerou podporu.

K inspiraci ohledně obrody kultury se stačí podívat do Asie. Japonská i čínská civilizace byly ochromené a zastaralé. Nedokázaly vykročit kupředu a následně je ovládly a ponížili Evropané. Toto ponížení však spustilo obrodu kultur a modernizaci jejich společností. Z trosek kulturní revoluce a 2. světové války znovu povstaly silné kultury Japonska a Číny a chopily se svých náležitých míst ve světě.“

Pokud se i Evropa osvobodí od byrokratické tyranie a ujme se své náležité pozice, bude to díky jasnému myšlení a odhodlaným mladým mužům právě dospívající generace, jakým je Markus Willinger.

Recenze F. Rogera Devlina **A Europe of Nations** vyšla na stránkách The Occidental Observer.